

Ч. 3 (18)

МЮНХЕН, 1. лютого 1948

Рік III.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

ПРИЙМІТЬ І МЕНЕ ДЛЯ ЩАСТЯ КВІТУЧОЇ УКРАЇНИ...

Післяноворічне

З країни снів і туг, де мрій шумлять вітрила,
І тратять власний зміст думки, слова і міри —
Ти линеш в тиху ніч, як спів, краса і сила,
І в чаші скорбних душ вливаєш нектар віри...

В серцях полин зневір надії медом мажеш,
І це усім даєш, про що хтось мріяв скрито,
Та дійсність і думки сплітаєш у вітражі
В тісній печері днів, де біль архимандритом...

Вітай же серед нас, розколеноединих,
Вітай же і на бруд прекрасний не дивися!
Тобі з гармати слів я б'ю в нічну годину,
І кличу в шумі строф: О, сійся і родися!

Нагнись, як виноград, в гіркі уста народу,
Посій нам і вроди щасливі дні безжурні,
Дай жниво на хліби, консерви і на згоду,
А неврожай подай на рідні, щедрі дурні.

ТЕОК

Говорила... їхала...

КОМАРЯЧА ПОЛІТИКА

СТЕЦЬКО НА КОРОЛІВСЬКОМУ ВЕСІЛЛІ В АНГЛІЇ

Згідно з повідомленнями англійських дипломатичних спостерігачів — на запрошення вояків колишньої української дивізії „Галичина“, що перебувають під цю пору в Англії, прибув з рамени УГВР на королівське весілля до Англії широковідомий український політичний діяч Ярослав Стецько.

Парі щасливих і вільних молодят, що як діти побиралися на не своїй землі, улаштували українські поселенці королівське весілля і поруч п. Стецька запросили також численних представників за проторених осіб Німеччини і Франції.

✕

КЛОПІТ З ПРЕЗИДЕНТОВИМИ

Як повідомляють з Вашингтону — пані президентова Елеонора Рузвельт готувиться прийняти гострий протест пані президентової Грини Павликовської у зв'язку з листуванням американської президентової з посолкою Міленою Рудницькою в справах українського жіноцтва.

✕

ДІШІ ДО БОРОТЬБИ В ПАЛЕСТИНІ

Як повідомляють з кругів зближених до Американського Конгресу, тут викликала велику сенсацію заява сенатора Люїса Бюехи, який запропонував для вивіщення справи європейських біженців створити з них регулярну жидівську армію. Як подає з Багдаду таємна радіостанція „Іргун Цвай Л'юїмі“ — з рамени Переселенчої Ради прибув до Тель Авіву д-р Р. Глинка і почав у цьому питанні енергійні заходи. Як додатково повідомляють, його намагання намовити життів замінитись обом народам теперішніми своїми територіями жиди відкинули, як рафіно-

ваний проєкт винищення невинного населення.

✕

БАГРЯНОГО І ПІДГАЙНОГО КУПИЛИ БОЛЬШЕВИКИ

Гострий, на перший погляд, протибольшевицький тон творів Багряного і Підгайного не раз бував причиною завязятих дискусій і найрізномірніших прогнозів. Як тепер зізнав під присягою в Відділі Скандальних Справ Американської Поліції советський репатріант Ніканор Дармоедов, що втік останньо з-під Менська до Баварії, большевики купили Багряного і Підгайного, які, як українські патріоти, досі мешкають в таборах ДіПі і досі провадять там свою роботу. Він, як зазначає, сам бачив, як советський майор читав „Чому я не повертаюся до ССРР“ і проти-соловецькі спогади Підгайного.

Немає найменшого сумніву, що обох українських письменників купили большевики за криваві червінці, що їх здирають з голодуючої України.

В ДОРОЗІ ДО КАНАДИ

— Я садинок не є для тебе в до-
розі до Канади тягарем...

Найновіші радіовісті

На Фраймані відбувся 22. І. ц. р. великий мітинг, зорганізований со-
ветським представником. Місцеві
таборяни зробили йому палке і
гаряче вітання. Від гарячі за-
горілось його авто і ввесь пропа-
гандивний матеріал. Фотознімки
місцевих діпів вдалося з авто вря-
тувати.

*

Управа табору „Орлик“ у Берх-
тесгадені, відповідаючи канадій-
ському міністрові рільництва на
його згоду забрати мешканців „Ор-
лика“ до Канади, заявила, що ви-
їзд цей узаалежнений від того, чи
канадійський парламент затвер-
дить 97% мешканцям табору їх до-
теперішні адміністраційні посади і
признає голові табору дотеперішні
репрезентаційні фонди.

*

Артистка Л. Носенко, виступаючи
в 50-ій ювілейній виставі „Мадам
Бетерфляй“, не одержала квітів,
бо замовлений нею кошук рож від-
ніс недотепний огорожник до її
власного мешкання.

*

З Аугсбургу повідомляє КУЛО,
що в Мюнхені зарізався Шерех
своїми власними статтями.

*

З Ляндсгута пишуть, що тамош-
ній письменник І. Смолій, який не-
раз здавав до друку свої новелі,
останньо здав... кравецький курс.

*

На знак протесту проти вбив-
ства Магатми Ганді — розпочав в
Аугсбурзі Шаян голодівку.

*

У зв'язку з поширюваними за-
кордоном чутками про захворювання
Сталіна — міністерство харчпрому
СССР повідомило, що Сталінові
нічого не бракує.

*

Згідно зі списком заборонених
у советській смузі Німеччини кни-
жок — советська окупаційна вла-
да ібсється з думкою арештувати
заборонених авторів. За Лютером
вже розписано гончі листи.

*

Аргентинський уряд прилучився
до страйку мюнхенських урядо-
вців, що проходив під знаком бо-
ротьби з голодом, і приказав спа-
лити пів мільйона тонн пшениці і
викинути в море таку ж кількість
товщів.

*

Лазар Каганович змінив собі
прізвище на Лазар Наганович.

*

Для ліквідації залишків монар-
хізму приказав румунський уряд
викинути з карт до гри карту з
королем.

*

В рамках негайної допомоги Гре-
ції приїхали до Атен 7 американ-
ських офіцерів.

*

Принцеса де Парма, наречена
кол. румунського короля, зробила
йому гостру авантуру за його ін-
терв'ю, в якому він заявив, що ще
не скоро думає женитись.

Досить смутні були цього-річні свята! Не було ні снігу, ні морозу, ні різдвяних таборових інтермедій з козами, цапами, смертю ні з іншими вертепними достойниками.

Щодо яствів і питія то, Богу дякувати, паскарі справились як слід. Безпідставно нарікати може на них хіба той, хто не мав грошей, або хто зі скупства святкував у «тесцьової», або виїхав був на лещета... Але найкраще бавилися ті, хто на своїх дверях наліпив картку „Achtung! Eintritt verboten! Черевний і плямистий тиф!“ Там шумів самогон, лилося винце, хрустіли хрусти і скреготав у тортах з мачком пісочок... Там Свят-Вечір проходив у рідній атмосфері і панував мир і благоволення.

Та мимо цього всього останнє Різдво було смутним свідомством сумерку нашої відвічної історичної традиції.

Передвоєнне Різдво було зовсім інше! Якесь різдвяне.

Перед війною скрипів мороз, курило сніговією, а по вечері дівчата ходили з ложками на поріг і по тарах-тарах... Звідкіля на цей гомін відзивалися собаки, знали дівчата, що з тієї сторони прийдуть женихи, яким сіються вуса...

Цього року та традиція впала. Звідки може прийти вусатий жених — увесь світ знає.

Цього року замість дівчат — лише таракотів язиком в одному таборі партійний Малахій свою здавна приготовану промову, на яку не відозвалися жадні чуйні вуха...

Наші фрайманські солісти, втрачаючи чимраз голос, похрипли і лише фістулкою підтягали «Віл і осел коло ясел»... і «А віл стоїть трясеться, осел на нім пасеться» Але найбільшим недоліком нашого цьогорічного Різдва був брак фахових колядників. Декого

Як ІРО уявляє собі працюючого науковця

з передтамтогорічних і минулорічних заарештували американці, декого відокремили наші революційні закони, а дехто відокремився сам, втіши своєчасно з заколадованими тисячами в англійську або французьку зону.

А колись було зовсім інакше. Спеціально в нашій «психологічній» Європі. Колись зібрав Гітлер своїх парубків, змайстрував ні то хрест, ні то зізду та й ходив з хати до хати і виспівував:

Stille Nacht, heilige Nacht,
Wer herrschen will,
der Dachau macht.

А за межею ревів другий соліст східним напівом:

«Повстаньте гнані і голодні...»

Сьогодні світ змінився. Перший колядник навіки замовк і під німецькі вікна прийшов другий і вже третій рік колядує, хоч це з потсдамським договором не колідуює:

Ми свободу всем несьом,
Хлеб і сахар всем даюм.

Тільки сонце у Кремлі
Всем дасть пайочку землі.

І вже цілих 30 літ дає солнушко кожному пайочку землі. Одному в Вінниці, другому в Казахстані, третьому на Соловках, а четвертому таки в нашій «психологічній» Європі.

Де його стати. Забирає всюди плату і співає по Європі...

Наші національні колядники, що вже довгий час співають з перестарілих кантичків, змінили в цьому році тактику своїх гостинних виступів.

— Або дасьте 10 тисяч марок на кутю, або вам заспіваємо...

І певно будуть співати, бо горла мають добрі, а співати здавна вміють

Жалко! Жалко мені свят, жалко тих, які не мають 10 тисяч, жалко і тих героїчних колядників, що, не діставши в часі Різдва вимаганих грошей на кутю, муситимуть цілий рік по всіх українцях колядувати й наражуватись на неприємності. Я про одне тільки прошу Бога, хай вони колядують найдалше від моїх вікон.

Але чи це спинить сумерк традиції? Думаю, що лише наблизить традицію історичного сумерку

о. противрей Ф. Василенко

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

— Що ж ви робите? Та навіщо ж вибиваєте собі вікна?

— Не маю десять тисяч і хоч тим допоможу колядникам у їхній революційній роботі.

В СХС

В СХС у Мюнхені стоїть стара пані, що складала зізнання в справі свого сина. Зізнання кажуть її підписати.

— Підпишіть вашим іменем.

— Цілим?

— Так, значить, подайте своє ім'я і прізвище.

— Моє дівоче ім'я?

— Ні, вашого мужа. Чи ви заміжня?

— Ні!

— Ну, то ваше дівоче ім'я і прізвище.

— Але я вдова.

— То ім'я вашого мужа.

— Ім'я, не прізвище?

— Своє ім'я, а його прізвище.

— А як його маю написати?

— Так, як у шлюбній метриці.

— Ми шлюб не маємо.

— Якто?

— Ми не брали шлюб, бо покійний муж не хотів...

— То чому ж відразу не кажете? Підпишіть своє дівоче ім'я і прізвище.

— Ім'я?

— Так! Кажу ж виразно. Чи ви не розумієте?

— Розуміти, розумію, але писати не вмію.

✕

В УКРАЇНСЬКІЙ ТРИБУНІ

В редакції „Української Трибуни” представляють однієї пані Костецької.

— То ви той органічний письменник, що стільки вам критики вилляли по мій на голову? — дивується пані.

— Так!

— Дійсно?

— Але ж так! Чому сумніваєтесь?

— Бо я тамтого тижня пізнала Шевченка, а потім показалося, що то зовсім не був Шевченко.

✕

СЕРЕД СЛАВНИХ

На запрошення нью-йорського університету відвідав нещодавно ректор Українського Вільного Університету д-р В. Щербаківський Нью-Йорк і пішов з одним американським приятелем на прийняття до українського фільмового артиста Годяка.

Ректорові Щербаківському дуже подобався п. Годяк і він запитав приятеля:

— Ким властиво є той ваш пан Годяк?

Приятель ледве утримався від сміху і пояснив відомому вченому, що пан Годяк є широковідомий фільмовий артист, про якого знає майже кожен українець. Попрацювавши з ним, він удався до артиста і розповів йому цілу пригоду.

Артист смутно похитав головою і сказав:

— Дійсно, ці більшовицькі міністри поза політикою не мають про ніщо інше жадного поняття.

✕

НА ДАХАУЕРШТРАСЕ

— Що коштує ця сорочка?

— 250 марок!

— Що, така тандита? Раз ви прати і вже до нічого.

— А хто вам каже її прати?

✕

Смертельна недуга Сталіна

Один закордонний часопис своєчасно писав, що Сталін, закінчуючи свій гострий виступ на ялтанській конференції, говорив:

— Так, мої панове товариші! Росія мене уповажнила це вам сказати. Бо вона — це я і її болячка є рівночасно і моєю болячкою. І я вас запевняю, що мимо всього — буду довго жити...

Присутні компанії, чуючи парафразу знаменних слів французького монарха в Сталінових шорстких устах, легко підсміхнулись, а Рузвельт відрухово штовхнув ліктем Черчіля...

Я теж сьогодні штовхнув відрухово ліктем кондуктора, читаючи в трамваї пресове повідомлення про Сталінову недугу. Хворий чи не хворий? Чи це черговий трюк більшовицької пропаганди, чи, може, справді щось приключилося з безсмертним батьком октябрської революції?...

Із дотеперішнього досвіду і заяв політичних лікарів знаю, що він, бідачисько, хворіє на невилікувальну червінку (всюди паскудить на червоно), має постійний апетит (не годен нічим наїстись), терпить на безсонність (журиться долею Німеччини, Франції, Італії, Англії і США), а при тому ще його немилосерно душить теперішнє задущливе повітря...

Один лікар, що відвідав його на днях у Москві, не робив Сталінові жадних надій на видужання. Криза — як заявив — він може наступити нечайно і надсподівано скоро.

— Заки мене — оповідає цей лікар — завели до високопоставленого на Кремлі пацієнта, то спочатку обшукали всі мої кишені, до нага розібрали, обстрегли всякі скупчення волосся, відгиснули пальці рук, ніг та інших частин тіла, віддали мій одяг під рентген, і, вкінці, зовсім нагого випустили мене до улюбленого вожда. Прикривши нецензурні місця приготованим червоним прапором, я ввійшов до безвіконної, але ярко освітленої електричними лампами, кімнати найбільшого сучасного пролетаря, що нерухомо лежав на буржуазному пуховому ліжку останнього царя Романова...

— Лише дуже уважливо обходиться з вождем! — шепнув на порозі Берія, — бо він дуже чулий на свої болючі місця і незвичайно вразливий на кров. Під час цієї недуги він нікому не довіряє і останньо навіть встрілив до власного дзеркала...

Оперувати сьогодні ніхто не думає! — сказав я повагом — говорить лікар. Спочатку треба зробити оглядини, скликати лікарське консилиум, опрацювати плян спільної операції, знечулити болючі місця і т. д.

Берія легко відіхнув, втер пальцями цвікєра, зимно стиснув мені руку і замкнув за мною двері, що через них входив колись Іван Грозний, Петр І-ий, Катерина розпусниця і Распутін...

Коло ліжка Сталіна стояли на позір члени політбюро.

— Пст! Пст! — майже нечуточно сказав Молотов. Не падайте, бо вожде уснули.

У цій хвилині Сталін прокинувся і звів на мене благально очі. Розпізнавши мене як лікаря, він махнув рукою на Молотова, Вишинського, Мікояна і Маленкова, щоб підійшли ближче і, мабуть, стежили за моїми рухами.

— Вам не вільно доторкатись вожда! — заявив Молотов. Вам лише дозволяється його обслідувати здалеку. Це, панімаєте наша найбільша святість.

Чуючи це я зніяковів.

— Де вас найбільше болить? — звернувся я по хвилині до Сталіна, не дивлячись на ангелів-хоронителів.

На мій запит він нічого не відповів, лиш показав пальцем на голову.

Біль голови... Страшенний біль голови! — старався пояснити Молотов двозначний рух Сталіна.

— А що вас найбільше мучить? — запитав я лагідно вдруге Сталіна.

Генераліссимус важко розплющив очі і останками сил видушив:

— А...

— Що, що? Скажіть голосніше! Зовсім вас не розумію!...

— А... охрипло промимрив Сталін.

— Та й дураки ж ви, бісові сини! — крикнув Вишинський. Він же ж якнайдокладніше говорить, що ангіна...

— Нет ангіна, только анемія! — перебив Маленков. От недогадливий народ...

— Та ж папа найсовєтськіше говорить, що в нього только артритизм. Яка ж у нього ангіна, с-скіни сини? — запінився Мікоян.

Недовіряючи поясненням членів політбюро, я — оповідає лікар — взяв картку чистого паперу, роздобув олівця і виразно написав Сталінові: „Що вам найбільше, генераліссимусе, бракує?” Наборзі написану картку положив я під ніс Сталінові. Він утомлено взяв олівця, послинив його спеченими гарячими устами і незграбно грубими пальцями написав:

Бракує лише атомбомби...

Більшовицькі бонзи остовпіли. Вони повірили, що з батьком дійсно зле, коли він перший раз у своєму житті змушений сказати правду.

Мусій Характерник

ПОЛІТИЧНА ЛОГІКА

— Чому бандерівці хочуть мати український уряд в своїх руках?

— Бо бояться, щоб український уряд не мав їх в своїх руках.

НА СПОВІДІ

Вмираючого Сталіна приходять сповідати московський патріарх. Після сповіді каже до Сталіна:

— Як закордонні врачи допоможуть тобі видужати, то мусиш все простити своїм ворогам.

— Що з того, що я їм прошу — відказує сумовито Сталін, коли вони мені не в силі нічого простити.

В МОСКВІ

Під час недавнього свята перемоги виставили большевики по всіх крамницях Москви портрети Сталіна. Перед однією з таких крамниць пристанули два п'яні громадяни.

— Валя — каже один до другого — якби я мав гроші, то купив би це „сонечко“, що так набудючилось за вітриною.

У тій хвилині ловить його за комір енкаведист.

— Дай йому спокій, товаришу, — каже другий пияк. Вачиш, що він п'яний, а по-п'яному купив би будь-яке барахло.

В КИЄВІ

На помості київського трамваю стоять два громадяни советського раю.

— Клята робота! — каже перший. Маю слідити цього ворога народу...

— Тихіше! — каже другий. Мені знов припоручили тебе слідити...

— Замовчить, до чорта! — каже до них моторовий. Я весь час слідкую за вами і тепер бачу, що ви оба націоналісти. Зараз підете зі мною на комісаріят.

— Змилюсь, товаришу, не робіть цього! — залебедили оба.

— Нічого вам не пораду! — каже моторовий — за мною слідить кондуктор.

СОЦПОХОДЖЕННЯ

До одного военного училища заходить советська політична комісія, щоб з-поміж студентів повикидати всі буржуазні елементи.

— Хто були ваші батьки? — питають першого.

— Заможніші селяни...

— Викинути кулацького сина! — кричить голова комісії.

— А ваші? — питають другого.

— Батько був священик...

— На три вітри буржуазного виродка!

— А ви від кого походите? — питають третього.

— Від матері кухарки і шести героїв великої октябрської революції.

НА МІТИНГУ

У зв'язку з теперішніми военними готуваннями СССР в одному советському гарнізоні відбувається протиамериканський мітинг.

— Ванька — звертається до красноармійця політрук. Ти пішов би на війну?

— Канечно!!!

— Чому?

— Щоб тут від ворожої кулі не вмерти!

ЯК В СЕБЕ ДОМА

Коло Пассав переходять американський кордон два большевицькі командіри.

— Може те нас розстріляти — благають американців — лише не відсилайте нас назад!

— Окей! — відповідають американці. Ми вас наразі посадимо в тюрму, а в ній будете почуватись, як в себе дома...

КОМІНФОРМ НА ЧЕРВОНОМУ ПАСКУ

Тшимай, Дража, бо їди злеці, то сен розлеці...

За шепотом ліричного настрою

Холодні квітки

На небі вже лютий, хоч зимна не видно у нас,
За тиждень, чи місяць — завітнуть підсніжники білі...
— Скажи, чи й тобі так проходить у жданні твій час,
Чи може він довжиться в безвість, як сірі баварські неділі?...

Ми їдем і їдем, і з візами все стоїмо,
Ви теж стоїте, та везуть вас без візи і ласки...
— Скажи, чи ми стрінемось знов ще, чи зіцпить нам мо-
лоденькі серця нерозквітлі мороз Забайкалля й Аляски?...

Подай, чи ще зорі горять, як горіли давно,
Чи явір стоїть ще, що чув наші сповіді чисті,
Як ти умлівала від шалу, а я лиш тремтів про одно,
Що ти у пориві кохання ще ніс мені можеш відгризти...

Прощай, бо не можу вмістити терпіння в рядки,
Нагрівши бемолями серце — йду гріти брикетами пічку,
А ти на пшибках як побачиш холодні квітки,
То знай — це мої є цілунки, що рвались до тебе всю нічку.

Арсеній Смуток

«Чим швидше, тим скоріше получите...»

КРАПКА БЕЗ і

«Арка», ч. 6, в відділі «Камера обскура», пише:

„Що ж, нарешті, таке письменник і яка його суспільна функція? Чи він співтворець і співучасник життєвих процесів у своєму суспільстві, чи може мешканець вежі із слонової кості? Чи він повинен мати свої політичні переконання і взагалі свій світогляд... Чи письменник нормальна людина і громадянин, чи прилизаний качур, — коли хоче плаває, коли хоче ходити, і коли хоче шолопається у власному хвості?...”

Ми також, шановний авторе, застановляємося над низкою порушених Вами питань і, нажаль, мусимо ствердити, що частина наших прилизаних літературних качурів шолопається не лише в своєму, але навіть у чужому хвості... Що ті качури там знайдуть — не важко вгадати...

«Сьогодні», місячник літератури, науки і мистецтва, приносить у своєму 2-ому числі статтю Винниченка п. з. «В. Винниченко про себе й українських однобічників», в якій автор «Соняшної машини» наводить свою розмову з чужинними журналістами на тему сьогочасного ставлення до нього українського народу і пише:

„Мої пояснення хоробливості, покаліченості провідних елементів однобічної течії їх теж незадовольнили. Вони все ж таки ніяк не могли зрозуміти й заспокоїтись. Вони хотіли навіть висловити своє здивування та навіть протест у пресі. Але я умовив їх цього не робити, — крім зайвого сорому нашої нації це нікому нічого не дало б. Але вони мені почали ставити такі питання, з яких я міг зрозуміти, що у них виник сумнів, чи правильні були їхні зібрані раніше інформації, чи взагалі нашу націю зачислити до націй культурних, чи не є це півдикунська орда під проводом шаманів, яким, очевидно, просто не зрозумілі й непотрібні ні культурні цінності, ні культурні робітники, які (шамани) через це так легко і „викидають із нації” тих робітників, якщо вони їм чимсь не погодили. Книжку про Україну, яку збирались ці журналісти писати, вони не видали. Через що саме, не знаю. Може, через те, що писати про незалежність і державність півцивілізованої нації, яка ще не доросла до самостійності і гідна бути, власне, тільки колоніальною нацією, є для їхнього реноме європейських журналістів річ ризиковна?”

Подібні думки читали ми колись в україножерному краківському «ІКЦ» і тепер в чухновських обозненнях. Що Винниченко може щось подібне писати — у це ми не сумніваємось і від нього нічого кращого не ждемо. Ми лише дивуємося, як «Наше Життя» могло сьогодні посадити на редакторському стільці «Сьогодні» людину, яка під плащиком соціалізму пропагує протиукраїнське блюзнірство шляхотного автора.

Нема то як культурні засоби!... Їх чудодійну силу пізнав я цього року на саму Маланку.

Щоб якслід її провести, підготовлявся я до неї ще від самого Миколая. У ході тієї підготовки — випрасував свої унівські лахи, підзолював ще кракіданські шми, відчистив мотилка, сам відправ сорочку і, розраховуючи на обжирство, цілих два дні не брав нічого до уст.

— Аж на Маланки наймся і нап'юся! — думав я. Якось перетерплю, перебіду, а потім „радуєся і веселися”...

Коли на Маланки не вдалося мені притаїти свій переселенчий апетит, почув я на свою адресу такі недискретності:

— Але ж бо він жере! — шепотіла пані Шпонька пані Лидці.

— Чиста Содома і Гоморія з ним! — відказала пані Лидка.

А та, бачте, панна Підстрілена з бльоку А, що з тим, що вліті помідорами паскував сидить навіру, і собі додала під носом:

— Як би го хто з хліва випустив!...

Чуючи це, я спалахнув культурним гнівом і, щоб раз на все змислив мені оті сороки з очей і не опоганювали пієтизму до традиційної Маланки, я звернувся до пані Шпонькової з субтельним питанням:

— Пані заміжня, чи вдова?

— Мужатка!!!

— А дітей маєте?

— Так, або що?

— Я цікавий — кажу — знати хто їхнім батьком?

На це, дещо скринінгове, але все ж інтелігентне, питання вона почервоніла, тріснула тарілкою і вийшла зі залі. Трудно — політично розвинена жінка...

— А ви — звернувся я по хвилині до панни Підстріленої — ще заміжня, чи вже панна?

— Панна!

— А дітей маєте?

Вона глянула на мене, як Молотов на Бевіна, і пересілась аж на сам кінець стола.

— А ви — заговорив я зовсім лагідно до третьої, що напсувала мені стільки нервів — панна, чи заміжня?

— Заміжня!

— А маєте дітей?

— Ні!

— А як ви, пані добродійко, це робите?

Остання гадра ані не вийшла, ані не пересілась на кінець стола, лише разом зі мною тягнула 47 клапот прекрасного торта...

По цій репліці — я вже не чув до кінця Маланки жадних підшептів. Обидві Маланки до ранку завертали на мене очима, але я звик у житті послуговуватись виключно культурними аргументами... Я вже такий є!

Ви можете собі сьогодні говорити, що лише хочете, а я знаю, що культурними засобами можна всюди і все досягнути...

Петро Залітач, Авґсбург. Ваші „Поєми” до нас прийшли, але далше від нас не підуть. Для Вашої приємності можемо лише опублікувати Вам цей Ваш сумовитий фрагмент:

Я стратив доріжку,
Ворота і дім,
Нікого не мучу
Нещастям своїм..

То чому, в такому разі, мучите своїм літературним нащастям Редакцію „Комаря”? Як пишете, що нікого не мучите, то й не мучте нас.

Степан Манько, Кірхенфельд. Запитуйте, чому не даємо „практичних порад”. Що ж робити? Не маємо кому радити. Зверніться до Таборової Ради. Особисто Вам можемо „практично поради́ти” вживати замість „шпінки” — бородавку. Це річ м’яка безкоштовна і, головне, ніколи не згубиться. Спробуйте.

Святослав Бойовий, Берхтесгаден. Надіслані вірші помістили ми в... коші. Для зафіксування вашого літературного імені видрукуємо для грядучих поколінь лише уривок Вашого „Маніфесту”:

Ідею спасати
Не стане, хто вмер.
Не розум, а сила
Потрібна тепер.

Але ж з вас зробився бандерівець. Маючи розум, не справляємо Вашу „силу”. Охоче можемо її, за Вашою згодою, передати „Українській Трибуні”.

В. Гірчак, Авґсбург. Відозвіться, пане професоре, якоюсь гіркою сатирою. Ждемо.

Осип Канадієць, Ван-Вер. Хтось, видно, з Ваших найбільших ворогів намовив Вас писати вірші. Вам, як на 300 літ спізненішому генієві, помістимо також лишень кусочок:

Америка гарна,
Хлоп не голодує.
У чужій країні
Ніц ми не бракує.

Очевидно крім поетичного таланту. Не марнуйте папір, а нам емігрантський час. Чи Ви вже візьметесь вкінці до позитивної праці?

І. Дубів, Ашаффенбург. Одержали. З маленькими справами вкортці помістимо. Хоч не маєте щастя, але маєте гумор. Пишіть присилайте. Привіт.

Брати Смішні, Райне (Вестф.). Вашу статтю „Новостворений Комінформ в українському таборі”, в якій пишете, що голова Вашого табору має аж дві відповідальні посади і в ніодній якслід на вив’язується, не використаємо, бо вона не має нічого смішного. Цього, що п. Пундяк В. переводить цензуру посылки і деякі „прилоги” з американських листів пропадають, про замінювання ним у магазині „замшових” мештів на шкурятні, про 13-ий приділ одягу для п. Вихрія та крадіж таборового дерева — не маючи зізнань у цій справі кількох інших свідків — не можемо прилюдно публікувати. Ми рефлексуємо на самі веселі речі, а не на трагічний таборовий натуралізм. Пришліть щось інше.

«Праця на мокрих теренах» за океаном...

Коли складачі редагують...

„Українська Трибуна”, ч. 4 (126) від 26. січня 1948 містить на 1-й своїй сторінці чудову поезію „Київ”. Над поезією фігурує, як її автор, досі нікому невідомий новий літературний талант — Є. Малюнок, який прекрасно змалював велич і роллю матері городів руських — стародавній княжий Київ.

Знаючи „Київ” як твір Євгена Маланюка (збірка „Земна Мадонна”), засилаємо корифеєві нашої поезії щирі співчуття, що його так блискуче набрала „Українська Трибуна”.

Хоч це чудовий Є. Малюнок невідрадних умов в деяких наших редакціях, ми особисто волі б, щоб такі малюнки повторилися в нашій пресі якнайрідкіше і не компромітували ні себе, ні їхніх авторів.

„Наше Життя” від 25. І. ц. р. повідомляє великими соціалістичними літерами про смерть бл. п. д-ра Павла Лисяка...

Ми питали всіх живих і ненароджених, розшукували по енциклопедіях, засягали інформації у Відділі Інформації ЦПУЕ, в Централі ІРО — і ніде не могли розшукати прізвище такого українського діяча. Думаємо, що ціла історія зі смертю бл. п. д-ра П. Лисяка виясниться аж тоді, коли дух померлого світлої пам’яті д-ра П. Лисяка виб’є в редакції „Нашого Життя” комусь із редакторів рештки запроторених зубів...

„Im Ausland”, Wochenzeitung zur Zusammenarbeit und Verständigung der im Exil lebenden osteuropäischen Völker, Nummer 3, приносить статтю von Professor P. Kowaliw п. н. „Die ukrainische Sprache”, в якій автор наводить імена таких діячів української культури: Iwan Kotljakewskyj, Kwitska, Marko Wowtschik, Nefschuj Lewycky, Kozjubnynskij, Lessja Ukraina, Olga Kobychska, Ulas Samtschosa, Hintschenko, Kuschewskyj, Marko Wartschosa, Kwitna-Osnowja, Henko u. a. m...

Die Dichter der Gegenwart у pana ректора П. Ковалева — це передусім: Maxym Rylsky i Jurij Kossatsch...

Чудово і зрозуміло!... Думаємо, що навіть не треба найменших коментарів. Чужинцям вистачить.

„КОМАР” (Іжак)

Двотижневик сатири і гумору.

Ціна числа — 2 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редагує: Колегія.

Головний редактор:

Д-р Ярема Галайда

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 14. July 1947. Authorisation AG. 383. 7., GEC-AGO. Editor J. Lycholli.

Druck: N/0379

Редакція і Адміністрація:
„The Hedgehog”, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

Еміграційний ярмарок

Хто чим торгує...